VODNÍK

ŠKOLNÍ ČASOPIS

Číslo 1
Ročník XIII.
2019/2020

OBSAH

TÉMA 3

Jak často slaví člověk, který se narodil 29. února, své narozeniny? 3

ŽÁKOVSKÉ PRÁCE 4

Podzimní prázdniny 4

Co nám škola dala a vzala? 5

Pokračuj v příběhu 7

USKUTEČNĚNÉ AKCE 13

Jazykový kurz na škole Vodní 13

Dramatický kroužek v akci: Noc ve škole a vystoupení pro rodiče 14

Minifotogalerie z několika školních akcí 15

ÚSPĚCHY NAŠICH ŽÁKŮ 17

Mistr České republiky ve sportovní střelbě 17

Téma

Jak často slaví člověk, který se narodil 29. února, své narozeniny?

Určitě většina z vás ví, že kalendářní rok trvá 365 dní. Přibližně tak dlouho trvá naší planetě Zemi, než dokončí svou cestu okolo Slunce. Zaměřme se na to slovíčko „přibližně“. Právě to způsobilo v minulosti spoustu zmatků a lidé po staletí upravovali své výpočty času a podle toho také své kalendáře.

Gregoriánský kalendář z 16. století, který využíváme dodnes, problém vyřešil. Jako součást řešení pak podle něj jednou za čtyři roky nastane tzv. **přestupný rok**, do něhož je vložen jeden den navíc, a proto se tedy jednou za čtyři roky objeví v kalendáři neobvyklý 29. únor, 366. den v roce. Co o něm můžeme říct?

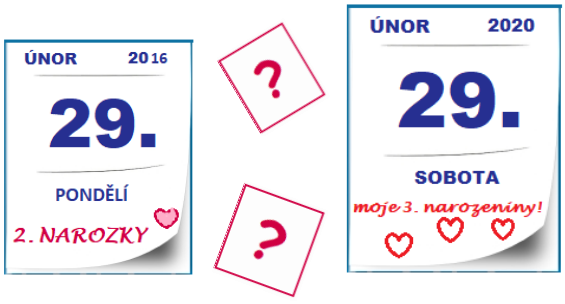
- **Svátek slaví Horymír:**

Kolik Horymírů znáte? Možná si někteří z vás vybaví pověst o Horymírovi, který skočil do Vltavy z Vyšehradu na svém věrném koni Šemíkovi. Vyskytuje se toto jméno ještě v dnešní době? Ano. Podle databáze *nasejmena.cz* jich v České republice žije rovných 160. Jméno je sice neobvyklé, ale stále aktuální. Za posledních deset let přibylo 6 nových Horymírů. A protože slaví svátek jen jednou za čtyři roky, musí to být oslava pořádná!

- **I v tento den se rodí děti:**

Takový člověk to jistě nemá jednoduché, řeknete si. Vždyť slaví narozeniny jen jednou za čtyři roky. Nebo ne? Znamená to, že ten, kdo se narodil 29. 2. 2008, oslaví v roce 2020 teprve své třetí narozeniny? Ale kdepak! V roce, který není přestupný, své narozeniny náš šťastlivec oslaví buď 28. 2. nebo 1. 3. Stárne stejně rychle jako všichni ostatní. Takže letos ho čekají už 12. narozeniny. I když nepochybně řada těchto oslavenců bude mít na dortu jen tři svíčky. Spousta rodin si jistě nenechá tuto malou legraci na jejich účet ujít.

Mgr. Mirka Kunštátská

Naše jména, [online, cit. 15. 2. 2020]. Dostupné z WWW: <https://www.nasejmena.cz/nj/cetnost.php?id=41044&typ=jmeno>. Pověst o Horymírovi, [online, cit. 15. 2. 2020]. Dostupné z WWW: <https://krasyzemeceske.wordpress.com/2014/12/07/povest-o-horymirovi/>. Přestupný den, [online, cit. 15. 2. 2020]. Dostupné z WWW: <https://tn.nova.cz/clanek/prestupny-den-vse-co-jste-o-nem-nevedeli-a-bali-se-zeptat.html>. Přestupný rok, [online, cit. 15. 2. 2020]. Dostupné z WWW: <https://cs.wikipedia.org/wiki/Gregori%C3%A1nsk%C3%BD_kalend%C3%A1%C5%99>.

Žákovské práce

Podzimní prázdniny

Ráno vypadalo, že bude celý den hezky a nebude taková zima, jaká byla včera. Nemýlila jsem se. Vstanu a jdu se podívat, kolik je hodin.
„Panebože, to už je půl deváté!“

Musela jsem ihned vstát, běžet dolů po schodech a nasnídat se. Seběhnu schody. Jdu do kuchyně, pozdravím babičku po ránu, najím se a běžím ven. Cestou do sklepa jsem spatřila dědu s Frantou. Zeptala jsem se jich, co to zase provádí (naposledy to jejich kutění neskončilo zrovna nejlépe). Vyšla jsem raději zase ven a najednou se ozvalo od vinné révy nějaké pípání.

Podívám se na révu omotanou sítí. Přijdu blíž, ještě blíž a spatřím tam zachycené ptáče sýkory. Zkoušela jsem ho nějak osvobodit, ale nešlo to, protože nebylo klidné a několikrát mě poklovalo. Vidím, že vlákno sítě má omotané kolem hlavičky. Ohlédnu se. Nikde nikdo. Nezbývalo mi nic jiného než utíkat opět do sklepa pro nůžky a rukavice.

Bála jsem se, že se sýkorka oběsí. Přiběhnu na místo. V duchu jsem si říkala: „To zvládneš, Tery, jen zachovej klid.“

Navlékla jsem si rukavice. Vzala jsem nůžky. A je to! Opatrně jsem vzala ptáčka a v ten moment roztáhl křídla a letěl na protější strom.

Najednou mě z toho krásného pocitu vyrušili kluci. Leknutím jsem se bleskurychle otočila.

„Co tady děláte?! Víte vy, jak jsem se lekla?!“

„Nevím. A ani mě to nezajímá!“ odsekl bratr.

Nakonec nás babička zavolala, že je čas jídla. A tak jsme si všichni vyprávěli, co jsme za celý den prožili. Měla jsem o čem povídat.

Tereza M., VII. C

Co nám škola dala a vzala?

Podívejme se na názory žáků VIII. C, kteří nám poví, jak vnímají školu a vzdělávání obecně. Souhlasíte s nimi? A co dala a vzala škola vám?

- Škola nám dala možnost se učit a socializovat se ve společnosti. Díky domácím úkolům nás naučila plnit povinnosti, ale vzala nám drahocenný čas.

  Martin Z.

- Škola mi dala základní vzdělání, umět číst, psát a počítat a přivedla mi do života více kamarádů. Poznávám radost z úspěchu a smutek z neúspěchu. Vzala mi čas a po špatné známce i náladu. Ale dala mi třeba možnost soutěžit. A díky škole si můžu vybrat budoucí povolání.

  Adrian B.

- Škola mi dává vzdělání, které je celkem důležité, protože bych si bez něj v budoucnu nemohla najít povolání. Zároveň si ale myslím, že mi nabízí i vzdělávání, které v životě nevyužiju a které je celkem zbytečné. Dále mi škola dala přátele, bez nichž bych se tady neobešla. Škola mi také poskytla životní zkušenosti, rozšířila moje myšlení, upřesnila životní cíle, správně se rozhodnout. Občas mi dává i zábavu, ale spíše zlost a smutek. Bere mi dostatek spánku, protože musím brzy ráno vstávat, i peníze třeba za sešity a pomůcky. A taky mi bere můj volný čas a energii.

  Karolína Č.

- Co mi škola dává? Dává mi vzdělání, bez něhož bych v budoucnu nemohla najít povolání. Zároveň se ale také domnívám, že mi dává vzdělání, které v budoucnu ani nepoužiji. Na jednu stranu si myslím, že je dobré, že nám učitelé rozšiřují obzory, ale na druhou stranu, proč bychom se měli učit to, co si myslíme, že nám v životě k ničemu nebude? A tak se musím učit věci, které mi nejen zbytečné přijdou, ale i jsou. Dává mi ale skvělé přátele, bez nichž si už život ani nedokážu představit. Poskytuje mi také zábavu, ale i smutek a zlost, protože ne každý s každým vychází. Škola mě také připravuje na velké životní změny, jako třeba odchod ze základní školy na střední. A co mi škola naopak bere? Volný čas, který bych mohla využít k jiným věcem. Často mi bere i dobrou náladu. Jako třeba, když se musím učit, místo toho, abych svůj čas strávila třeba s kamarády. Škola mi toho hodně dává i bere, ale myslím si, že klady převažují nad zápory.

  Adéla S.

- Co mi škola dala a co mi vzala? Je pravda že nad tímhle tématem jsem se nikdy moc nezamýšlel. Proto je pro mě docela obtížné o tom psát. Ale pokusím se vyjádřit svůj názor. Zamyslet se nad tím, co mi škola dala, je docela jednoduché. Tak třeba mi bezpochyby dala vědomosti, které budu potřebovat ve své budoucí práci. Taky jsem se ve škole seznámil s mnoha lidmi a našel si kámoše, takže se dá říct, že mě škola naučila komunikaci. Anebo se dá říct, že díky škole jsem se trochu naučil zodpovědnosti za své věci jako jsou sešity, žákovská, psací potřeby… Těžší je ale potom vymyslet, co mi škola vzala. Tak mi třeba někdy přijde, že mi škola bere více času, než by měla, protože se někdy učíme věci, které aspoň já v životě určitě nebudu potřebovat. Ale na druhou stranu, některé věci potřebovat budu, ale ještě o tom nevím. Co ale vím, je, že nebýt školy, neměl bych základní vzdělání a bez základního vzdělání člověk ničeho v životě nedosáhne. A proto je škola pro život každého člověka tak důležitá.

  Filip Š.

- Když se nad tím zamyslím, uvědomím si, že mi toho škola dala opravdu dost. Nejvíce jsem vděčná za schopnost číst, psát a počítat. Hlavně jsem se ale naučila přemýšlet, uvažovat nad problémy a řešit je. Škola mi dala také kamarády, ale musím se zde stýkat i s lidmi, s kterými si příliš nerozumím, což je vlastně taky přínos, protože se naučím jednat i s lidmi, kteří mi nejsou příliš sympatičtí a jinde bych se jim snažila vyhnout. Škola mi vzala spoustu času, ale je pravda, že bez tolika hodin, co jsem v ní strávila, bych nenapsala žádnou zprávu a nepřečetla jedinou knížku. Samozřejmě svůj volný čas bych radši využila jinak. Ale i přes to, že mě škola naučila potřebné věci, myslím si, že se zde učíme učivo, které se stejně do pár týdnů zapomene a k životu není potřebné. Takže i když mi škola něco vzala, je to základ života, bez kterého bych se neobešla.

  Nicol B.

- Jan Ámos Komenský mluvil o škole hrou, ale já s ním tento názor nesdílím. Už při ranním budíku bych se nejraději zavrtal zpět pod peřinu a na školu nemyslel. Škola mi bere většinu času, který bych strávil úplně jinak. Třeba bych déle spal, možná bych chodil častěji ven, ale ze všeho nejvíc bych hrál na počítači s mými internetovými přáteli. Škola má ale i své výhody, naučí nás psát, číst a počítat. Ve škole jsem si našel také nové kamarády a mnoho dalších super lidí. Jako je např. náš pan třídní učitel, na kterého budu dlouho vzpomínat. Škola mi dala hlavně vzdělání, které snad uplatním v budoucím životě nebo zaměstnání.

  Jakub C.

https://www.epochtimes.cz/wp-content/uploads/2019/11/102009-1-900x500.jpg

Pokračuj v příběhu

Žáci IX. C se museli postavit výzvě, před níž je postavila paní učitelka Weissová. Na základě kratičké ukázky měli pokračovat v rozvyprávěném příběhu. Takto projevovali svou fantazii, kreativitu, prokazovali svou schopnost stupňovat napětí, vymyslet pointu příběhu. Kdo ví? Třeba některý z nich své nadání zužitkuje i v budoucnosti a rozšíří řady opravdických spisovatelů.

Příběh 1.

Ukázka z knihy: Dostálová, Lenka: *Projekt Alfa: V pasti*. Praha: Fragment, 2016.

Odrazila jsem se z poslední skříňky a zbývajících pět metrů jsem zdolala jediným skokem. Rozrazila jsem dvojité dveře a vběhla do tanečního sálu. Sebrala jsem velké koště, které bylo opřené o stěnu, a vrazila ho mezi madla. Z druhé strany se ozvalo několik ran a křik.
Instinktivně jsem od dveří začala ustupovat, až jsem zády vrazila do řady zrcadel. Pokud jsem měla panikařit, byla na to nejvhodnější chvíle.
Rány na dveře ustaly a já se trhavě nadechla a čekala. Měla jsem utéct, jasně. Ale už jsem prostě nemohla. Rukama jsem křečovitě svírala dřevěné zábradlí podél zrcadel a snažila se neomdlít.

Pokračování od Veroniky V.:

Můj dech se pomalu zrychloval. Měla to být poklidná halloweenská párty posledního ročníku středoškoláků v nedaleké tělocvičně. Každý mohl přijít oblečený, jak jen chtěl. Vše to mělo být jen „jako“, v žádném případě skutečné. Se skutečnou zbraní.
Zpoza dveří se něco mihlo. Nebo spíše někdo.
Buch. Stín zabouchal na dveře.
Cítila jsem, jak moje srdce rychle poskakuje v mé hrudi. Jako by snad chtělo vyletět z mého těla a roztříštit se na tisíc kousků.
Musím utéct, hned! pomyslela jsem si. Jenomže kam? V tanečním sálu toho moc na úkryt není a tajné dveře tu taky nejsou.
Stojím přilepená na stěně plné zrcadel, křečovitě svírajíc dřevěné zábradlí. Dívám se před sebe na obrovské dveře uchycené koštětem. Zpoza dveří svítí do tmavého sálu proužek světla spolu s tím stínem neznámé postavy.

Dveře se otřesou. Snažím se dát na útěk, jenže moje nohy jsou jako kámen. Dveře se znovu otřesou. Pomalu zvedám svá těžká chodidla ze země, když v tom uslyším tenoučký a prosebný hlásek.

„Prosím."

Zdá se mi to nebo mě ten neznámý stín za dveřmi prosí o pomoc? Ani náhodou, nenechám se napálit tak jednoduchou pastí.

„Prosím. Jane, já vím, že tam jsi, otevři mi, prosím!" žadonil hlas za dveřmi.

Počkat, to je přeci Nina. Moje dobrá kamarádka. Pokud je to ona, musím otevřít.

Pomalu jsem vkročila ke dveřím jako omámená. Nebyla jsem v tom sama, Nině jsem mohla věřit. Přitiskla jsem ucho ke dveřím a poslouchala, jak Nina nervózně dýchá za dveřmi.

Teď, nebo nikdy. Co by se přece mohlo stát? Po otevření dveří se na mě má kamarádka vrhla a silně mě obejmula.

„Viděla jsem tě, jak sem utíkáš. Jsem ráda, že jsi v pořádku. Pojď, musíme jít, nebo se stane něco hrozného," zašeptala Nina.

Rozběhneme se směrem k venkovnímu vchodu, abychom se dostaly z téhle zapeklité pasti dřív, než bude pozdě. V celém areálu asi nejspíš vypadly pojistky, protože jen vidíme siluety a obrysy předmětů vystavených v uličkách. Konečně jsme se doklopýtaly k venkovním dveřím, natáhnu se po klice s nadějí, že vše už skončí a já budu moci odejít z tohohle zlého snu, který právě prožívám. Když najednou nic. Klika se ani nepohnula.

„Co se děje?" zeptá se mě nervózně Nina.

„Je zamčeno. Někdo tu musel být dřív než my." Při těch slovech se mi sevřelo hrdlo.

Musí být někde tady.

Bum. Kulka mě zasáhla přímo do nohy. V nesmírné bolesti jsem se snažila otočit a spatřit pachatele, když v tom najednou slyším křik. Nina. Ohlédnu se po ní, ale moje nohy mě neposlouchají.

Křup. Nohy se mi podlomily a já padám dolů. Padám a padám, až ucítím obrovskou bolest. Musela jsem na něco narazit hlavou při pádu dolů. (…)

Veronika V.

Příběh 2.

Ukázka z knihy: Deaver,Jeffery: *Ostrý řez*. Ostrava: Domino, 2018.

…Za nimi se náhle ozvaly kroky. William hekl, zprudka se otočil a viděl, jak se muž s kuklou na hlavě řítí přímo na ně. Doběhl až k nim a hrubě je nastrkal do malé místnosti, kde seděl za pultem majitel firmy Jatin Patel. Pohyboval se tak rychle, že Anna klopýtla, ztěžka dopadla na zem a dala se do křiku. William se otočil, ale vzápětí ztuhl, protože na něj muž namířil černou pistolí…

Pokračování od Ondřeje K.:

William dal ruce vzhůru.

„Co s nimi chcete dělat?“ zeptal se muž s černou kuklou.

Majitel firmy na výrobu plyšových medvídků se udiveně zeptal: „Co se to děje?! Vůbec vás neznám!“

Muž s černou kuklou se na něj podíval a odpověděl: „Viděli náš výrobní proces, pane.“ Majiteli firmy na plyšové medvídky náhle opadl tázavý výraz a odvětil: „Strčte je do sklepa a přijďte na to, jak jim zavázat pusu!“

Muž kývl hlavou, popadl Williama za ruku, přitiskl Anně na záda pistoli a násilně je dostrkal ke sklepu.

Do něj vedla velká, těžká, železná vrata a následovaly schody. Muž postrčil Annu směrem ze schodů. Ta, sotva došlápla druhou nohou na první schod, málem spadla. William se pokusil vyvléknout ze stisku muže s kuklou. Muž jej však silně shodil na zem těsně před schody. Namířil na něj svou zbraň a popohnal jej do dveří. Když zavřel, všude byla tma. Anně se po nějaké době podařilo najít vypínač a rozsvítila. Oba tam spatřili pytle se špatně vytisknutými stodolarovými bankovkami. Hned poznali, že zde ukládají chybně vyhotovené falešné peníze, které tajně vyrábí pod maskou plyšových medvídků. Anna vytáhla svůj malý fotoaparát a vyfotila je pro důkazy. William spatřil malou klimatizační šachtu v rohu místnosti a jedno malé zamřížované okénko, za kterým stálo jejich auto. Okamžitě jej napadlo, že by se klimatizací dalo projít. On byl sice moc velký, ale Anna se tam v pořádku vešla, tak jí William udělal stoličku.

Anna procházela šachtou a náhle narazila na kancelář majitele firmy. Zaslechla, jak si tam povídají majitel a muž s černou kuklou, který se ji zrovna chystal

sundat. Když ji sundal, Anna ho hned poznala. Byl to známý zločinec, který vyloupil největší banku na světě a před nedávnem byl propuštěn. Nejspíš spolupracuje s panem Jatinem Patelem a využívá jeho továrny, řekla si Anna. Poté ho vyfotila a plazila se dál. Za nedlouho došla na konec klimatizace a seskočila příhodně u hlavního vchodu.

Bohužel ji zachytila bezpečnostní kamera, ke které měl přístup majitel firmy. Hned spustil poplach. Anna rychle vyndala ocelové lano z kufru a přivázala jím mříže od okénka ze sklepa k autu a šlápla na plyn. Mříž se vytrhla a vzala s sebou i kus zdi. V tom se však začaly otevírat železné dveře sklepa a v nich stál majitel firmy s dvěma dalšími muži.

William se panicky vydrápal do okna a nasedl do auta za Annou.

„Za nimi! Nesmí nám utéct!“ zakřičel majitel firmy a jeho lidi nasedli do vozu a pronásledovali Williama s Annou. Potřebovali zbavit svědků, začali proto po nich dokonce i střílet.

Když projeli zatáčkou, míjeli policistu, který stál schovaný za křovím a čekal právě na chvíli, kdy se něco stane. Policista nečekal ani vteřinu a hned se přidal do honičky. Po nějaké chvíli se kvůli vážnosti situace připojilo více policejních vozů. Padělatelé peněz uviděli zástup policejních aut, zpanikařili a hned zapomněli na všetečnou dvojici. Nesmí se nechat chytit! Pokusili se je setřást. Strhli volantem a ztratili se v poli.

William a Anna se začali radovat, že mají vyhráno, ale policie bohužel nepochopila okolnosti, a když zastavili, policie je na místě zatkla. Na stanici měli co vysvětlovat. Po nějaké chvíli přesvědčování jim policie díky důkazům konečně uvěřila.

Jeli tedy prohledat údajnou padělatelnu peněz. Ovšem moc důvěry do toho nevkládali, z čehož byla Anna velmi rozhořčená. Když dorazili na místo, pravda se ukázala. Bylo to padělání v obrovském stylu. Jak si vedení továrny všimlo policie, věděli, že utíkat nemá smysl. Továrnu jim zavřeli a všechen personál včetně majitele i trestaného zločince byl potrestán dvanácti lety vězení.

Ondřej K.

Příběh 3.

Ukázka z knihy: Campbell, M.: *Byla to tichá dívka*. Praha: Mystery Press, 2019.
Zavřeli ji na ošetřovně a vzali jí telefon a cokoli, co by mohla použít k tomu, aby si ublížila – nebo aby ublížila někomu jinému. Tohle škola ve svých lesklých brožurách nenabízela, ale byl to způsob, jak se vyrovnávala s dětmi podezřelými z porušení pravidel. Zavřít je na ošetřovně, izolovat je, vyslýchat je, dokud se nezlomí. Obvykle vás sem zavřeli za podvádění při písemkách nebo kouření trávy v lese. V nejhorším případě za šikanu. Ne za vraždu.
Ležela na úzké posteli a zírala do stropu. Nejdřív jí dali sedativa, a potom něco na bolest. Ale hlava jí pořád třeštila a její mysl byla najednou roztěkaná i zamlžená. Vzadu na hlavě se jí klubala velká boule. Zkoumala ji prsty a snažila se vzpomenout, co ji způsobilo. Na samém okraji jejího vědomí se něco strašlivého pohnulo a ona to odstrčila. Když zhasne světlo, uvidí to, tu věc na kraji jezera.
Tu věc. Svou sestru. Své dvojče.

Pokračování od Jana P.:

Zůstala tu sama, sama mezi čtyřmi bílými stěnami. Na jedné z nich visel plakát mourovatého kotěte, které si hrálo s klubíčkem bavlny. A zrovna kvůli tomu klubíčku se začali přikrádat první návštěvníci. Nevítala je. Snažila se je zahnat. Chtěla tu být sama. Nemohla ale odehnat vlastní vzpomínky.

Ta první byla na její dětství, kdy s rodiči občas jezdili z Londýna na venkov za dědou a babičkou. Pamatovala si, jak babička splétala z takových vln barevné svetry a šály. Ty pak nosily se sestrou, když v zimě stavěly sněhuláky.

Ach Bože, má sestra.

Po této myšlence se ze vzpomínek utvořila lavina. Nemohla se tomu nijak bránit. Dokonce i na bolest na hlavě zapomněla. Jen ležela, zírala do stropu a nechala se táhnout do historie. Před sebou spatřila den, kdy nastoupily na tuto „úžasnou“ školu. Představoval pro ni jakýsi bod zlomu, od kterého už nic nebylo jako dřív. Tehdy prošla velkolepou bránou do světa, ze kterého se už nikdy neměla vrátit.

Z koutů její mysli se začala roztahovat temnota, která nyní nabírala podobu obludného psa s černou srstí a rudýma očima.

Kde už jsem toho psa viděla? Nedělo se to všechno kvůli němu?

Síla prvního nárazu vzpomínek již odezněla a ona se jimi začala prodírat. Hledala v nich NĚCO. Věděla, že to ví, ale že na to částečně zapomněla. Hledala

ten nejpodstatnější základ života. Pravdu. Teď zahlédla školní autobus, ve kterém jeli starší studenti na výlet. Podle plánu měli navštívit historické centrum hlavního města a plout lodí po Temži. Když nastupovali, zpozorovala, že jeden kluk se chová trochu divně. Jednou rukou si držel batoh a druhou hladil vzduch vedle sebe. Choval se, jako by tam něco bylo, dokonce řekl: „Hodný pes. Teď jen naskoč do busu.“. A těsně před tím, než se za nimi zavřely dveře, zahlédla kousek černého ocasu.

Ten autobus. Vždyť už se nevrátil. Narazil do kamionu a vybouchla mu nádrž. Třicet sedm lidí na místě mrtvých.

Nyní si vzpomněla i na bližší události. Před dvěma hodinami šly přece se sestrou ven k jezeru, pročistit si hlavu po náročné zkoušce. Slunce se sklánělo za obzor a nebe pokrývaly červánky. Kolem jezera vedla cestička, která se krátkou chvíli klikatila i malým parkem. Šly po ní, moc spolu nemluvily a cesta jim rychle ubíhala. Pak ale uviděla tu věc. Z přítmí stromů na ně hleděly oči zářivé jako dva uhlíky. Polil ji ledový pot, chtěla utéct. Ale zůstala stát a s hrůzou sledovala, jak se z tváře jejího dvojčete ztratila veškerá barva. Její sestra se poddala záři těch očí a pomalu vešla do ledové vody.

Konečně odlepila nohy od země a utíkala pryč. Po tvářích jí stékaly horké slzy a za sebou zaslechla zlostné vytí. Ta věc chce zabít i ji. Jednou zakopla, spadla a udeřila se do hlavy. Děkovala všem bohům, když doběhla do hlavní budovy. Ale místo aby se jí dostalo pomoci, ji odklidili na ošetřovnu. Že prý blázní, je v šoku a z toho, co se stalo její sestře, obvinili ji.

Já znám pravdu!

Když si to uvědomila, začala zase plakat. Pravda je častokrát horší než neznalost. V neznalosti má prostor fantazie. Ve fantazii mají prostor myšlenky, ze kterých můžou vzejít stovky pravd. Ale ta skutečná pravda je jen jedna a definitivní.

Ona tu svou znala. Věděla, že až zhasnou světla, uvidí tu věc na kraji jezera. Ty oči. Toho psa. Smrt. Věděla, že se pro ni vrátí. Ležela na posteli a čekala na ni. Uslyšela někoho projít po chodbě.

A světla zhasla.

Jan P.

Uskutečněné akce

Jazykový kurz na škole Vodní

Stejně jako minulý rok se na naší škole Vodní uskutečnil anglický kurz vedený čtyřmi zkušenými lektory z Velké Británie. Melanie Jelks a Jess Sterland byly nachystány převážně na děti 7. ročníku. Hannah Linton a Jack Barks se připravili na 8. a 9. ročník.

Žáci naší školy měli příležitost vyzkoušet si svoji angličtinu v praxi a hravou formou se naučit spoustu nových věcí. Pro mě byla nová a zajímavá nejdelší slova v angličtině např. *disestablishment*, což znamená oficiální zrušení organizace.

Samozřejmě jsme kurz nezahájili dlouhými anglickými slovy, v pondělí jsme se představovali a dozvěděli se, odkud naši lektoři pocházejí, co je zajímá a proč se rozhodli pro tuto práci. My jsme jim řekli svá jména, věk a zájmy.

V dalších dnech jsme hráli různé hry, debatovali jsme o oblíbených nebo tradičních českých jídlech. Vytvořili jsme si vlastní zemi, ve které jsme popisovali její krajinu, města, počasí, politiku. Moje skupina vytvořila tři různé státy, které uzavřely mírovou dohodu. Na téhle aktivitě mě bavilo, že jsem dostal prostor pro svoji fantazii, žádný nápad nebyl špatný.

Zaujala mě hra *Werewolves* – *Vlkodlaci*, přišla mi podobná naší hře Městečko Palermo. Seděli jsme v kruhu a někteří z nás byli vlkodlaci a další je museli odhalit. V téhle hře jsme sami moc nemluvili, ale museli jsme porozumět všem instrukcím vypravěče Jacka.

Jazykový kurz bych doporučil všem spolužákům, někdo se naučí nová slovíčka, někdo si zlepší výslovnost poslechem rodilých mluvčích. Kurz bude určitě každého bavit. Já se přihlásím i příští rok.

Dalibor S., VIII. A

Dramatický kroužek v akci:
Noc ve škole a vystoupení pro rodiče

Začátek nového roku je vždy pro děti z dramatického kroužku taková velká zatěžkávací zkouška. Začíná totiž čas, kdy se úročí naše půlroční práce, dřina a příprava. Jako každý rok nás nejprve čekala dobrodružná noc v naší škole. Cílem přespání bylo získat spoustu zážitků, zahrát si nejrůznější hry, prožít různá dobrodružství, zasmát se, pobavit se, dokázat sobě i ostatním, že se umíme o sebe postarat; ale tím hlavním bodem bylo trénování a zdokonalování našeho divadelního představení.

Součástí této akce byla pro letošní rok i novinka. V pátek nás navštívila mladá a nadějná slečna Markéta Tichá, která se aktivně věnuje loutkovému divadlu. Protože přišla mezi nás malé i velké herce, připravila si velmi zajímavý workshop s názvem *„Improvizace aneb vezmi chyby do hry“*, který byl zaměřen na práci s chybou a různé divadelní techniky, včetně improvizace a zbavení se stresu při náhlém výpadku paměti. Děti i my vychovatelky jsme si tento workshop velmi užily.

Večer nás samozřejmě čekala tajemná cesta po škole plná překvapení a nakonec jsme našli malý poklad. A co na závěr? No přece diskotéka, tanec, smích a zábava.

Ale co přišlo dál po našem trénování? Hned za dva dny po tomto víkendu, 28. ledna 2020, se konalo naše vystoupení. Vlastní autorské představení jsme pojmenovali **„***Z pohádky do pohádky aneb Jak propojit dva rozdílné světy***“.** Jako první měli možnost zhlédnout naše představení naši nejbližší. Premiéra je vždy velká událost plná nervozity, trémy, příprav a někdy i zádrhelů. I nám nastal problém, a to náhlé onemocnění čtyř hereček, a proto jsme museli rychle improvizovat a role převzaly paní vychovatelky a ostatní děti z dramatického kroužku. I v tomto bylo toto představení výjimečné, nutno

dodat, že jsme si ale nakonec poradili. Rodičů přišlo spoustu, představení ocenili potleskem a na závěr jsme si zahráli soutěžní kvíz a poté jsme všichni mlsali na společném rautu plném slaných i sladkých dobrot. Na závěr bych chtěla poděkovat všem, co mi s těmito akcemi pomáhali – paní vychovatelce Monice Dostálové, Daně Hňoupkové, Jiřímu Hňoupkovi (kameraman), paní učitelce Nikole Rattayové (fotografka), všem dětem z kroužku za jejich pomoc a píli a samozřejmě za veškerou pomoc i podporu patří poděkování i rodičům dětí.

Bc. Martina Kubová

Minifotogalerie z několika školních akcí

Připomínka 17. listopadu

Z turnaje ve vybíjené mezi 4. třídami

Předávání slabikářů prvňáčkům

Adventní tvořivá dílna

Projekty Základní školy Vodní 27, Mohelnice

Na Základní škole Vodní 27 byly pod záštitou města Mohelnice úspěšně zrealizovány dva projekty: projekt vybavení odborných učeben a projekt školní družiny a školního klubu.

Projekt vybavení odborných učeben probíhal od ledna do června 2019. Byl zaměřen na modernizaci čtyř učeben cizích jazyků, čtyř učeben přírodních věd, dvou učeben pro výpočetní techniku, dvou učeben polytechnické výchovy a část technického zázemí. Všechny výše zmíněné učebny jsou vybaveny novým nábytkem, projekční a interaktivní technikou i moderními pomůckami. Realizace projektu výrazně přispěla ke zlepšení kvality zázemí pro výuku přírodních věd, cizích jazyků i informačních a komunikačních technologií a podpoře moderních trendů ve vzdělávání. Modernizací učeben polytechnické výchovy vytváříme adekvátní podmínky pro rozvoj specifických kompetencí u žáků se zaměřením na technické a řemeslné oblasti, které přispějí k lepší uplatnitelnosti na trhu práce.

Od června do prosince 2019 prošla také školní družina i školní klub kompletní modernizací důležitou pro zkvalitnění zájmového vzdělávání a pro lepší motivaci žáků k aktivnímu trávení volného času. Součástí nově vybavených oddělení je také kvalitní osvětlení, nový víceúčelový nábytek včetně relaxačních zón zpracovaných dle potřeb žáků. K činnostem ve školní družině i klubu slouží nové výchovně vzdělávací pomůcky využívající moderní technologie. Nezapomínáme také na zlepšení fyzické zdatnosti a k tomu využíváme prolézací stěnu a obě tělocvičny školy. V dohledné době budeme regenerovat i zdokonalovat své fyzické síly na dvou nových multifunkčních hřištích.

Renovace a modernizace interiérů školy je úspěšně dokončena a v současné době realizujeme další projekt rekonstrukce školního hřiště, který byl zahájen v listopadu 2019 a ukončen bude v červnu 2020. Cílem projektu je vytvořit multifunkční hřiště s umělým povrchem, modernizovat sportoviště, aby na něm mohla probíhat výuka lehkoatletických disciplín, míčových her i sportovních her rekreačního charakteru.

Mgr. Monika Weissová

Úspěchy našich žáků

Na naši školu chodí přes pět set žáků. Každý z nich je neopakovatelný originál, každý z nich je jedinečný. Některým z nich se podaří většího úspěchu. Vyhraje na příklad matematickou, přírodovědnou či zeměpisnou soutěž, postoupí třeba až do krajského kola. Mnoho žáků se věnuje také uměleckým činnostem – skvěle zpívají, hrají na nejrůznější hudební nástroje, mají obrovský výtvarný talent, oplývají slohovými schopnosti. Mezi našimi žáky se objevuje také řada sportovců z nejrůznějších sportovních odvětví, kteří nám dokazují, že ne všichni z mladé generace lidí jsou líní a „vysedávají jen na internetu". Za všechny lze jmenovat na příklad velmi úspěšné mohelnické judisty.

Někdy se stane, že člověk objeví svůj neobvyklý talent zcela náhodně. Pokud se talent skloubí s nadšením a úsilím, může pak člověk dosáhnout čehokoliv v těch nejneobvyklejších disciplínách. Schválně, věděli jste, že je na naší školy mezi námi mistr České republiky ve střelbě? Je jím žák VIII. A, Tomáš Nantl. A my jsme jej požádali, aby se podělil o své zážitky a zkušenosti.

Mistr České republiky ve sportovní střelbě

Asi bych měl začít od začátku. Všechno to začalo, když mě děda před dvěma roky v létě vzal na střelnici do Sudic. Střelba mě bavila čím dál tím víc. Brzy jsme se začali střelbě věnovat společně s panem Josefem Hlaváčkem – správcem střelnice, který si údajně všimnul mého talentu, a jelikož je bývalý několikaletý reprezentant ČR v brokové střelbě, předpokládali jsme spolu s taťkou, že střelbě bude rozumět. Začali jsme spolu trénovat a zanedlouho poté jsem se velkým skokem a posunem díky tréninkům v Sudicích dostal až do sportovního střeleckého klubu SSK Kometa Brno.

Tam si mě pod křídlo vzal skvělý střelec, dvojnásobný olympionik a mnohonásobný mistr ČR, pan Jiří Gach, který mě zároveň s p. Hlaváčkem učí střílet. Oba mě trpělivě vedou mou střeleckou dráhou. Obvykle jezdím na trénink 2x týdně, ale před závody i 3x týdně. Začátky byly velice těžké, avšak postupným tréninkem a pílí jsem již vloni začal díky Kometě Brno a důvěře trenéra p. Gacha jezdit po České republice na své první závody. Tady jsem nabíral své první zkušenosti. Málokdo ví, že naši střelci patří mezi nejlepší na světě. Díky tomu jsem se seznámil se spoustou osobností, jako jsou mistři Evropy, světa, a dokonce i olympijští vítězové.

Letos jsem již nebyl tolik nervózní na závodech jako vloni, proto za svůj první úspěch považuji účast na prestižním závodě Memoriálu Miroslava Bednaříka a

Bronislava Bechyňského v Brně, na který se sjíždí nejlepší střelci Evropy. Sice jsem na něm nedopadl nejlépe, ale jsem moc rád, že jsem se na tento závod dostal a mohl si jej zastřílet. Další úspěch byl letos závod Velká cena Armády České republiky v Hradci Králové, kde jsem se probojoval až do finále. Na mistrovství České republiky v trapu v Plzni jsme v létě spolu s dalšími střelci z Komety vybojovali 1. místo v družstvech. Posledním závodem této sezóny bylo Mistrovství České republiky v Double trapu, kdy se střílí na dva terče vypuštěné v jeden okamžik a střelec neví, kam terče poletí. Není to jednoduchá střelecká disciplína, a proto jsem velice rád, že se mi tento závod povedl. Ve mých 13 letech mne Kometa Brno nominovala do kategorie juniorů do 20 let. V této kategorii se mi podařilo vyhrát o 6 holubů – terčů nad všemi svými soupeři. S kluky z týmu jsme nakonec vystříleli také 1. místo v družstvech.

Tak jsem se stal trojnásobným mistrem ČR pro rok 2019. Snad se dostaví další úspěchy také v budoucnu. Chtěl bych poděkovat mým trenérům a celé Kometě, panu řediteli naší školy Miroslavu Hlouškovi a mé paní třídní učitelce Světlaně Kadlčkové za jejich podporu, mé rodině, která mi vždy držela palce, ale hlavně mému tátovi a dědovi, protože bez nich by nic z tohoto nebylo.

Tomáš Nantl

<u>Výsledky v soutěžích:</u>

- Sezóna 2018 (12 let)
  - 3. místo družstev – MČR Brno TRAP junioři do 20 let
- Sezóna 2019 (13 let)
  - Nominace na závod Memoriál Miroslava Bednaříka a Bronislava Bechyňského TRAP Brno
  - Velká cena AČR Hradec Králové – účast ve finále dorostenci do 18 let
  - 1. místo družstev – MČR Plzeň TRAP junioři do 20 let
  - 1. místo družstev – MČR Brno Double trap do 20 let
  - 1. místo jednotlivců – MČR Brno Double trap do 20 let

Gratulujeme Tomášovi k jeho úspěchům a přejeme mu, aby mohl i nadále zažívat radost ze sportu a aby mohl ve svých úspěších pokračovat i v roce 2020.

Vodník wants YOU

- **Oplýváš kreativitou?**
- **Máš spisovatelské ambice?**
- **Chceš studovat novinařinu?**
- **Umíš kreslit?**
- **Jsi výborný grafik?**
- **Rád by ses podělil(a) o své zkušenosti, zážitky či zájmy?**

Přidej se k týmu časopisu Vodník a poděl se o své tvůrčí schopnosti s ostatními!

Na tvorbě 1. čísla XII. ročníku časopisu Vodník se podíleli:

- Mgr. Mirka Kunštátská, Bc. Martina Kubová, Mgr. Monika Weissová
- Žáci VII. C., VIII. A, VIII. C, IX. C.

Poděkování

- fotografům, kteří neúnavně pomáhají dokumentovat školní akce,
- všem ochotným, kteří se přímo i nepřímo podíleli na tvorbě tohoto čísla,
- Wordu, jenž se pod náporem informací sesypal pouze dvakrát,
- programu Malování (#photoshopnepotrebujeme; #hledasegrafik),
- múzám, které pomohly s inspirací
- a v neposlední řadě Vám, milí čtenáři.

* * * * * * * * * * * * *

ZŠ Vodní Mohelnice
únor 2020
www.zsm.cz